

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119205398
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119205398.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovvej a JUDr. Ľubici Bajzovej v spore žalobcov: 1/ P., trvale bytom Z., a 2/ U., trvale bytom Z., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o určenie neplatnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 24. novembra 2020, č.k. 17Csp/74/2019-69, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1/ a 2/ v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o určenie neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ číslo U 19983-08, výrokom II. žalobu zamietol a výrokom III. žalovanej priznal proti žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ číslo U 19983-08 zo dňa 2.12.2008 a Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ číslo U 22872-09 zo dňa 2.9.2009, ktoré uzatvorili sporové strany. Tieto zmluvy žiadali žalobcovia určiť za neplatné z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík.

3. V priebehu konania žalobcovia vzali žalobu späť v časti o určenie neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ číslo U 19983-08. Preto súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zamietol žalobu žalobcov z dôvodu, že žalobcovia sa nemôžu domáhať žalobou určenia neplatnosti zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia sa môžu podľa § 137 písm. d) CSP domáhať neplatnosti právneho úkonu (určenia právnej skutočnosti), ak právo na požadované určenie vyplýva z osobitného predpisu. Aj keď v tomto prípade ide o spotrebiteľský spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko žalobcovia sú fyzickými osobami a pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný naopak konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, teda ako dodávateľ, nejde v prípade úverovej zmluvy o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a to v zmysle § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol platný a účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy, t.j. dňa 2.9.2009. V prípade úverovej zmluvy totiž bol poskytnutý úver v sume vyššej ako

20.000 eur, čo zákonodarca vyňal spod pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch a výslovne takýto úver nepovažoval za spotrebiteľský úver. Na tento vzťah teda nedopadá podľa súdu prvej inštancie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1.1.2018, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, pretože nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

5. Nad rámec tohto dôvodu zamietnutia žaloby súd prvej inštancie konštatoval, že aj keby žalobcovia mali právo domáhať sa neplatnosti úverovej zmluvy, tak súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod jej neplatnosti. K tomuto záveru prezentoval súd prvej inštancie aj svoju argumentáciu.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom.

7. V zákonom stanovenej lehote podali proti tomuto rozsudku odvolanie žalobcovia.

8. Namietali, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil žalobu podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žalobcovia mali za to, že súd prvej inštancie porušil ich právo na spravodlivý proces. Podľa žalobcov nie je zrejmé z napadnutého rozsudku, či na právny vzťah medzi sporovými stranami súd prvej inštancie aplikoval okrem ustanovenia Obchodného zákonníka aj smernicu Rady č. 93/13/EHS, zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a Občiansky zákonník.

9. Žalobcovia ďalej zastávali názor, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať, či má k dispozícii všetky údaje potrebné k posúdeniu platnosti úverovej zmluvy.

10. Následne žalobcovia tvrdili, že ak súd prvej inštancie považoval ich návrh za nedôvodný, mal ich vyzvať na späťvzatie žaloby a o trovách konania mal rozhodnúť aj s poukazom na § 257 CSP, nie §§ 255 a 256 CSP.

11. Žalobcovia konštatovali, že nebolo sporné, čoho sa domáhali, pričom na žiadnu nimi predloženú právnu otázku nedostali od súdu prvej inštancie relevantnú odpoveď.

12. Na tomto základe žalobcovia žiadali odvolací súd o zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie.

13. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný. Odvolanie žalobcov považoval za zmätočné a bez náležitého odôvodnenia. Podľa mienky žalovaného takéto odvolanie neobsahuje žiadne tvrdenia spôsobilé spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku. Preto žiadal odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozsudku z dôvodu jeho vecnej správnosti.

14. K podanému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadrili žalobcovia. Pridržali sa podaného odvolania.

15. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto rozsahu právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

17. V tomto prípade žalobcovia žiadajú určiť neplatnosť úverovej zmluvy, ktorú uzatvorili dňa 2.9.2009 so žalovaným. Istina úveru bola poskytnutá žalobcom tak, že suma 16.966,51 eur bola prevedená na účet žalobcov, suma 442 eur bola prevedená na účet veriteľa žalobcov za účelom úhrady ich výdavkov a suma 27.783,49 eur bola určená na pohľadávky voči žalovanému z inej zmluvy (tzv. prefinancovanie úveru).

18. Správne konštatoval súd prvej inštancie, že žalobcovia boli pri uzatváraní zmluvy v postavení spotrebiteľov a žalovaný v postavení dodávateľa. Napriek uvedenému však nebolo možné aplikovať na vec zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinný k času uzatvorenia úverovej zmluvy. Podľa § 1 ods. 2 písm. e) tohto zákona sa tento zákon nevzťahoval na zmluvy o poskytnutí úveru do 200 eur a nad 20.000 eur. V tomto prípade úver poskytnutý žalobcom presahoval 20.000 eur. Správne potom konštatoval súd prvej inštancie, že nemožno aplikovať § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého sa spotrebiteľ o.i. môže domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko sa nejedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Platí, že žalobcovia sa môžu domáhať určenia neplatnosti právneho úkonu len vtedy, ak im takéto právo vyplýva z osobitného predpisu [§ 137 písm. d) CSP]. V tomto prípade žalobcom právo na určenie neplatnosti uvedenej úverovej zmluvy nevyplýva z osobitného predpisu, preto sa takéto určenia domáhať nemôžu. Neprípustnosť žaloby spôsobuje zamietnutie žaloby bez meritórneho prieskumu veci. Súd prvej inštancie tak posúdil neprípustnosť žaloby žalobcov vecne správne. Týmto postupom nebolo porušené právo žalobcov na spravodlivý súdny proces.

19. Tento záver nemôže vyvrátiť odvolanie žalobcov. V podanom odvolaní žalobcovia nespochybňovali záver súdu prvej inštancie, že podaná žaloba je neprípustná.

20. Žalobcovia tvrdili, že ak súd prvej inštancie považoval ich návrh za nedôvodný, mal ich vyzvať na späťvzatie žaloby a o trovách konania mal rozhodnúť aj s poukazom na § 257 CSP, nie §§ 255 a 256 CSP.

21. Táto odvolacia námietka je podľa odvolacieho súdu nedôvodná. Súd prvej inštancie k záveru o nedôvodnosti žaloby dospel až po vykonanom dokazovaní na prvom pojednávaní. Nebolo by potom hospodárne vyzývať žalobcov na späťvzatie žaloby, ak mohol súd prvej inštancie o veci rozhodnúť (keďže sa mohlo stať, že späťvzatie žaloby by si potrebovali žalobcovia premyslieť, na čo by bolo nutné odročenie pojednávania). Nebola tak namieste ani aplikácia § 257 CSP, nakoľko žalobcovia neprezentovali konkrétne dôvody, pre ktoré by súd prvej inštancie mohol aplikovať uvedené ustanovenie pri náhrade trov konania a ani tieto dôvody v konaní nevyšli najavo. Tieto dôvody žalobcovia neprezentovali ani v odvolacom konaní.

22. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov, a v závislom výroku III. o trovách konania ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalobcom, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).